

Sygn. akt I PK 335/14

POSTANOWIENIE

Dnia 5 sierpnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z powództwa T. K.
przeciwko P. Spółce z o.o. z siedzibą w K.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 sierpnia 2015 r.,
skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie
z dnia 17 lipca 2014 r., sygn. akt VII Pa 112/14,

- I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- II. zasądza od grupy P. Spółki z o.o. w K. na rzecz T. K. kwotę
120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację P. Spółki z o.o. w K. od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa – Nowej Huty w Krakowie z dnia 19 grudnia 2013 r., którym zasądzono od strony pozwanej na rzecz T. K. odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W skardze kasacyjnej pozwana Spółka zarzuciła: I. naruszenie przepisów prawa procesowego „mających wpływ na wynik rozstrzygnięcia”, a mianowicie: 1) art. 224 § 1 w związku z art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., polegające na nierozpoznaniu

wszystkich zarzutów „podniesionych przez powoda w apelacji”, a wręcz brak rozważań prawnych dotyczących wskazanych w apelacji uchybień Sądu pierwszej instancji; 2) art. 385 k.p.c., przez jego zastosowanie i oddalenie apelacji, mimo że apelacja jest w pełni uzasadniona, 3) art. 386 § 1 k.p.c., przez jego niezastosowanie i nieuwzględnienie apelacji pozwanej, w sytuacji gdy jest ona uzasadniona; II. naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 52 § 1 k.p., przez jego niezastosowanie w sytuacji ciężkiego naruszenia przez pracownika podstawowych obowiązków pracowniczych i przyjęcie, że ten tryb rozwiązania umowy o pracę nie może zostać zastosowany przez pracodawcę gdy pracownik przebywa na zwolnieniu lekarskim, mimo iż przesłanka rozwiązania z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia wystąpiła przed usprawiedliwioną nieobecnością pracownika w miejscu pracy, zaś wykonanie polecenia pracodawcy przez pracownika zostało dokonane jedynie w części; 2) art. 56 § 1 k.p., przez jego zastosowanie i wyrażenie przez Sąd poglądu, że sam fakt przebywania przez pozwanego na zwolnieniu lekarskim jest przesłanką egzoneracyjną uniemożliwiającą rozwiązanie z pracownikiem umowy o pracę bez wypowiedzenia i tym samym z uwagi na brak przyczyny rozwiązania umowy o pracę bez okresu wypowiedzenia pracownikowi należy się od pozwanego odszkodowanie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniono jej oczywistą zasadnością, gdyż „zaskarżone orzeczenie wydane było z oczywistym naruszeniem przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd II instancji nie rozpoznał większości zarzutów apelacyjnych podniesionych przez pozwaną w apelacji, a więc doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej orzeczenia przez Sąd II instancji. (...) Zaskarżone orzeczenie Sądu II instancji narusza także art. 386 § 1 i art. 385 k.p.c.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaga, aby wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowił odrębny element pisma niezależny od przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.). Uzasadnienie wniosku natomiast powinno nawiązywać do przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Spełnienie wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. powinno zatem przybrać formę wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wskaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wynika konieczność nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, że przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, czyli że jej zarzuty są zasadne „na pierwszy rzut oka” (*prima facie*) i w sposób oczywisty prowadzą do uznania zaskarżonego wyroku za błędny i jego wzruszenia (por. między innymi postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, niepublikowane i orzeczenia tam powołane). Jest tak dlatego, że o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania koniecznej jest wykazanie kwalifikowanej podstawy naruszenia prawa materialnego lub procesowego widocznej przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez wdawania się w pogłębioną analizę prawną. Z tego względu przyjmuje się, że nie spełnia tego wymagania odwołanie się do podstaw kasacyjnych i opatrzenie zawartego tam zarzutu dodatkowo mianem rażącego, ewidentnego,

kwalifikowanego lub oczywistego, jeżeli nie zostanie wykazane, w czym przejawia się oczywistość wydania wadliwego orzeczenia. Należy przy tym zwrócić uwagę, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie odwołuje się do oczywistego naruszenia prawa, ale do oczywistej zasadności skargi, co oznacza, że oczywista zasadność skargi może wynikać z oczywistego i kwalifikowanego naruszenia przepisu prawa, pod warunkiem jednak, że skarżący wykaże, iż uchybienie to zadecydowało o wyniku sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2012 r., II PK 278/11, LEX nr 1214574).

Skarżący nie odnosi się do tak rozumianej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność. Ogranicza się bowiem do powołania przepisów postępowania, które - w jego ocenie - zostały naruszone przez Sąd drugiej instancji wskutek nierozpoznania „większości zarzutów apelacyjnych”, jednak nawet nie określa, których zarzutów Sąd odwoławczy nie rozpoznał i jaki miało to wpływ na sposób rozstrzygnięcia. Sąd Najwyższy na etapie przedsądu nie jest zobowiązany do poszukiwania takich okoliczności w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu oraz formułowania za skarżącego prawidłowego wniosku w tym zakresie. Z kolei poprzestając na wskazaniu na naruszenie art. 386 § 1 i art. 385 k.p.c. skarżący pomija, że przepisy te określają wyłącznie sposób postępowania przez sąd drugiej instancji w wypadku uznania przez niego zasadności lub niezasadności apelacji.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.